

'Ontzettend krachtig opgeschreven' - Hebban.nl

SNITCH

**MARGJE
WOODROW**

JEUGDTHRILLER

Margje Woodrow

SNITCH

‘Wat doe jij nou?’ Fenna’s stem galmt door de kleedkamer.

Niet weer, denk ik. Alsjeblieft niet weer! Ik prop mijn spullen in mijn gymtas. Waar ze ook mee komt, niet happen, zeg ik tegen mezelf.

Maar als ik weg wil lopen, staat Fenna al voor me met haar armen over elkaar. ‘Geef Quinty’s shirt eens terug.’

‘Heb je het tegen mij?’

Ze slaakt een dramatische zucht. ‘Dat weet jij heel goed. Hoezo jat jij spullen van Quinty?’ Ze wijst naar mijn witte Levi’s-shirt.

Ik schud mijn hoofd. ‘Deze is van mij. Gisteren nog gekocht.’

‘Tuurlijk,’ hoont ze. ‘Geloof je het zelf?’

Smekend kijk ik naar Quinty. ‘Jij hebt deze toch in het rood?’

Quinty zegt niks en staat als een zoutzak naast Fenna. Alsof het haar niks interesseert. Voor haar ben ik sinds een paar maanden voltooid verleden tijd.

Charissa en Bo staan als hofdames achter Fenna. Gniffelend. Ze moedigen Fenna nog net niet aan, maar hun blikken zeggen genoeg.

In mijn hoofd begint het te bruisen. Ik duw mijn wijsvinger op mijn duim. Soms helpt het. Nu niet. Want voor ik er erg in heb, zet ik dreigend een stap naar voren. ‘Stoppen, Fenna. Anders...’ Ik zoek naar de juiste woorden.

‘Ga je weer flippen zeker. Oe-hoe, zie je me bibberen?’ Ze wappert met haar handen vlak voor mijn ogen.

Om me heen wordt gegiecheld. Klasgenoten kijken toe alsof het een grappig toneelstuk is. Met Fenna en mij in de hoofdrol.

Nog steeds zegt Quinty geen woord. Ze weet toch dat dit niet haar shirt is? Zelfs nu komt ze niet voor me op. Niet meer.

Mijn ademhaling klinkt hard en gejaagd. Ik moet weglopen, denk ik. Tot tien tellen, twintig misschien. Als een rotje kan ik zijn. Steek me aan en ik ontplof.

‘Kom op, uit dat ding.’ Fenna trekt de onderkant van mijn shirt omhoog.

Ik duw haar arm weg en herhaal: ‘Stoppen nu.’

Ze lacht schamper. ‘Heb je dit van je *shrink* geleerd of zo? Je lijkt wel een kleuter. Die roept ook de hele dag: “Stop, hou op!”’

Radeloos wend ik mijn blik af. Wat ik ook zeg: ze gaat toch door. Het is een gewoonte aan het worden. Zij daagt me uit. Ik hap. Waarom laat ze me niet met rust? Ze heeft toch wat ze wil? Quinty en de rest van vmbo 3 aan haar kant? Zelfs Kooistra, onze mentor, eet uit

haar handje. Ik concentreer me op een rustige ademhaling. Precies zoals Tom van schoolmaatschappelijk werk heeft voorgedaan. Het klinkt eerder als hard gesnuif. Hoe weet Fenna eigenlijk dat ik naar Tom ga voor hulp? Is ze me gisteren gevolgd? Heeft mama haar mond voorbijgepraat?

Een tik tegen mijn schouder. 'Hallo, ik praat tegen je.' Nog een tik.

Vanbinnen knapt iets. Ik grijp haar linkerarm beet. 'Kappen, Fenna.' Haar rechterarm duw ik in één beweging op haar rug.

'Jaaa,' roept ze. 'Daar is je ware aard weer!'

Gelach stijgt op. Charissa en Bo komen zelfs niet meer bij.

Ik boor mijn nagels in haar vel. Als een kat die klauwt. Ondertussen kijk ik haar fel aan. Mijn wangen tintelen.

Fenna's gezicht betreft, maar ze geeft geen krimp. Nog niet.

Ik duw mijn nagels wat dieper in haar stomme sproetenvel.

'Hé,' piept ze en ze probeert zich los te rukken. 'Je doet me pijn.'

'Ja, en?'

Ze trapt tegen mijn scheenbeen.

Pech voor haar. Ik kan wel tegen een stootje. Nu ben ik degene die schamper lacht. 'Eerst sorry zeggen.'

'Roos, niet doen,' hoor ik Quinty naast me. 'Laat los.'

O, denk ik. Nu komt mevrouw wel in actie. Boos schud ik mijn hoofd. 'Nee, ik ben dit getreiter zat. Ik heb jouw shirt niet gejat, Quinty.'

'Oké, oké, dan zag ze het verkeerd.'

Met een zucht laat ik Fenna los. Snel draai ik me

om vanwege de tranen die in mijn ogen prikken. Die krijgen ze niet te zien. Absoluut niet.

Een kwartier later kijkt Kooistra mij in zijn lokaal indringend aan. ‘Het is dus weer eens misgegaan,’ zegt hij.

Ik kan niet anders dan knikken.

Fenna zit op een stoel naast me en drukt theatraal het coldpack tegen haar onderarm. Met moeite perst ze een traan uit haar oog.

Ik zie dat.

Onze mentor natuurlijk weer niet.

‘Gaat het een beetje, Fenna?’ vraagt hij. ‘Wil je een paracetamol of een kopje thee?’

‘Een paracetamolletje, alstublieft,’ antwoordt ze huilerig. ‘Het doet zo’n pijn. En weet u of ik nu ingeënt moet worden tegen tetanus?’

Kooistra schuift naar voren en rommelt in zijn bureaula. ‘Lijkt me niet nodig, hoor. Dat hoeft alleen als je in aanraking bent geweest met beesten of straatvuil. Kijk eens, wil je er meteen twee?’ In zijn handpalm ligt een strip pillen. ‘Als je wilt heb ik ook een flesje jodium.’

Ik staar naar mijn afgebroken pinknagel. In gedachten wens ik Fenna een lijf vol enge bacteriën toe.

‘Graag, meneer,’ antwoordt Fenna.

Mij wordt niets gevraagd. Het is overduidelijk aan wiens kant hij staat. Hoe verrassend.

Kooistra schraapt zijn keel. ‘Goed. Ik stel voor dat Fenna begint en daarna wil ik jouw versie horen, Roos. Dus...’ Hij maakt een handgebaar naar Fenna. ‘Ga je gang.’

Fenna trekt een moeilijk gezicht. Rode vlekjes komen door haar dikke laag foundation heen. ‘Eh, ja...

Ik vind het lastig om dit tegen u te vertellen, want ik doe liever niet aan snitchen.’

Ik lach schamper.

‘Roos,’ zegt Kooistra streng.

‘Maar het zit dus zo,’ gaat Fenna verder. ‘Ik zag dat Roos Quinty’s shirt aanhad en ik dacht: Roos heeft zich vergist en...’

‘Nou, dit klopt niet helemaal, hè?’ onderbreek ik haar. ‘Je beschuldigde me meteen van stelen.’

‘Laat Fenna haar verhaal afmaken, oké?’

‘Maar...’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Eerst zij.’

Fenna heft haar handen op. ‘Ja, meneer, ik vond het gewoon belachelijk dat Roos Quinty’s shirt had gejat en ik zei daar inderdaad iets van.’

Ik snuif hard en klem mijn kaken op elkaar. Ruimte om te reageren krijg ik toch niet.

‘En toen?’ vraagt Kooistra terwijl hij mijn gymshirt bekijkt.

‘Toen werd ze natuurlijk weer gek en viel ze me aan.’ Ze schuift het coldpack weg, zodat mijn nagelafdrukken in haar onderarm zichtbaar zijn. ‘Wilt u zien hoe het ging? Want toevallig heeft Charissa het gefilmd met haar telefoon.’

Mijn hoofd gaat met een ruk opzij. ‘Wat?’ Maar dan besef ik dat dát voor mij niet eens verkeerd is. Ziet hij ook een keer hoe Fenna mij uitlokt.

‘Toevallig?’ Kooistra fronst zijn voorhoofd.

‘Ja of nee. Ik weet het eigenlijk niet. Maar ik weet wel dat iedereen die uitbarstingen van Roos spuugzat is. Misschien heeft Charissa het daarom vastgelegd.’

‘Hm,’ mompelt hij. ‘En iedereen is in dit filmpje aangekleed?’

Fenna knikt en geeft hem haar mobiel. ‘Charissa

heeft het alleen naar mij doorgestuurd.'

Als Kooistra de beelden bekijkt, bestudeer ik zijn gezicht. Ik zie niet wat hij ziet. Even denk ik dat het geluid uit staat, maar dan hoor ik Fenna's 'Hé, je doet me pijn'-gejammer. Een tel later besef ik dat alleen het stukje is gefilmd waarin ik haar pols beetheb. Niet wat zich daarvoor afspeelde.

'Ja,' zeg ik zodra Kooistra me met een misprijzende blik aankijkt. 'Zo lijkt het natuurlijk alsof ik als enige fout zat.'

Maar hij reageert niet op mij en vraagt Fenna om mee te lopen naar de gang.

Ik hoor niet wat ze bespreken en schuif ongemakkelijk over de zitting van mijn stoel. Waarom gebeurt dit nou weer? Waarom?

'Zo,' zegt Kooistra even later met zijn armen over elkaar. 'Ik weet genoeg. We gaan het als volgt doen, Roos. Je biedt Fenna je excuses aan en je geeft dat shirt terug.'

Ik schud mijn hoofd. 'En als ik u de bon kan...' De rest slik ik in, want er is geen bon. Ik heb het shirt contant betaald en ik schudde nee toen de verkoopster vroeg of ik de bon wilde. Nul bewijs dus dat het echt mijn eigen shirt is.

'Het is kiezen of delen, Roos. Doe je het niet, dan bel ik wéér je ouders. En dan vertel ik er meteen bij dat je morgen niet met ons meegaat naar Best Music Ever. Want dit soort gedoe kan ik op een muziektifestival absoluut niet gebruiken.'

'Ja, maar...'

'Aan jou de keus,' zegt hij.

Ik doe nog een paar pogingen om hem ervan te overtuigen dat Fenna's versie de verkeerde is. Het lukt niet. Volgens Kooistra is het altijd wat met mij en ergens

moet ik hem gelijk geven. Hij ziet alleen niet wat Fenna's aandeel is. Of hij wil het niet zien. Boos worden of in tranen uitbarsten heeft geen zin. Ik moet wel doen wat hij wil. Want mijn ouders worden hysterisch als er weer een telefoontje komt van school.

Met een rotgevoel sta ik bij mijn kluisje. Ik baal zo van wat er net weer gebeurde. Maar ik baal nog meer van mezelf. Waarom hield ik mijn mond? Waarom heb ik in Fenna's buurt de ruggengraat van een sardientje? Ik staar naar de foto van Roos en mij aan de binnenkant van het deurtje. Het is er een van vorig jaar. Toen we nog beste vriendinnen waren.

‘Zou je die niet eens weghalen?’ hoor ik Fenna ineens naast me zeggen. ‘Is een beetje raar om te laten hangen, vind je ook niet?’

Ik zucht. Hoewel ze gelijk heeft, irriteert haar opmerking me. Zoals wel meer dingen mij de laatste tijd irriteren.

Ratsj. Fenna heeft de foto al in haar hand. ‘Hier. Verscheur hem in duizend stukjes. Lucht vast op.’

Ik neem de foto van haar aan, maar leg hem terug. Weggooien of verscheuren kan altijd nog, denk ik.

‘Softe kip,’ zegt Fenna. ‘Trouwens, kijk eens wat ik van Kooistra kreeg?’ Ze houdt Roos’ shirt omhoog. ‘Met excuses van Roos.’

‘En nu?’ vraag ik.

‘Niks,’ zegt ze schouderophalend. ‘We laten het zo.’

‘Maar dat kun je toch niet maken? Het was wél haar eigen shirt.’

‘Nou en? Ik moest me bij Kooistra natuurlijk wel aan het verhaal houden, anders kreeg dat kind nog gelijk ook.’

‘Dat heeft ze toch?’

‘Misschien. Had ze maar met haar klauwen van me af moeten blijven. Moet je zien hoe ik ben toegetakeld. Is toch niet normaal?’ Ze schuift de mouw van haar trui omhoog.

Ik kijk naar de wondjes op haar onderarm. ‘Nee, maar...’

‘Niks maar. Hallo, dit worden littekens, hè? Ben ik mooi klaar mee. Dus ik beschouw dit shirt gewoon als een soort schadevergoeding. En dan komt ze er nog goed mee weg.’ Fenna trekt een zielig gezicht. ‘Draag jij de rest van de dag mijn tas? Want de pijn is niet te harden.’

Nee, denk ik. Doe het lekker zelf. Maar toch neem ik de tas van haar over.

‘Hoe laat vertrekken je ouders naar het vliegveld?’ vraagt ze als we onderweg zijn naar Engels. ‘Mijn koffer staat al klaar, hoor.’

Ik schrik. Koffer? Blijft ze logeren?

Ze slaat haar arm om me heen. Blijkbaar is de pijn al vergeten. ‘Geintje,’ zegt ze. ‘Ik ga jouw wilde nacht met Oscar heus niet verstoren. Tijn en ik kijken vanavond alleen een filmpje mee. Daarna zijn wij weg.’

‘O, eh, oké. Ik dacht al.’

‘Haha, dat gezicht van jou.’ Ze trekt me naar zich toe. ‘Maar je vertelt me wel alle details, hè? Ik ben zo nieuwsgierig of hij goed is.’

Het duurt even voordat ik begrijp wat ze bedoelt. ‘Doe normaal, zeg. Dat ga ik echt niet doen.’

‘Niet?’ Fenna zet grote ogen op. Ze is oprecht verbaasd. ‘Zal hem teleurstellen. Hij heeft namelijk al een voorraadje gekocht bij het Kruidvat.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Gewoon. Ik weet altijd alles.’

Fenna’s opmerking over Oscar en zijn voorraad blijft malen in mijn hoofd. En het gedoe rondom Roos ook. Ik haal de stokbroden uit de oven en leg ze op het aanrecht om ze af te laten koelen.

Het is bijna halfvier. Mijn ouders zijn een uur geleden vertrokken naar Schiphol. Hun eerste weekje weg sinds het faillissement. Gewonnen via Facebook. Als het maar goed komt tussen die twee, denk ik. De ruzies liepen de laatste tijd hoog op. Volgens mama is Gran Canaria hun laatste lijmpoging.

Op Netflix zoek ik een paar films uit. Om te voorkomen dat Oscar en Tijn voor horror of actie kiezen. Ze zullen zo wel komen.

Vlug werp ik in de gang een laatste blik in de spiegel. Haar los of vast? Is dit nieuwe zwarte jurkje niet te overdreven? Te kort? Bijna zestig euro kostte het. Fenna rekende af alsof het niets was. *Joh, laat mij lekker betalen. Jij doet toch ook iets voor mij?* Typisch Fenna. Laatst kreeg ik gloednieuwe Adidasjes. Ergens op de kop getikt, maar te klein voor haar. Soms voel ik me opgelaten door haar gulheid en sputter ik tegen. Maar daar wil ze niets van weten. Vriendinnen gunnen elkaar alles, vindt ze.

Om de tijd te doden check ik Instagram. Veel van hetzelfde komt voorbij. Maar als ik Fenna's post zie, krimp ik ineen. Nee! Tweehonderdvijftig likes heeft het screenshot al van Roos die haar nagels in Fenna's arm zet. En het staat er amper een uur op.

Waarom doet Fenna dit? Om er nog een schepje bovenop te doen? Roos en ik zijn geen vriendinnen meer, maar dit is niet oké. En dat ga ik Fenna duidelijk maken ook. Hoe precies weet ik niet. Want ik kom er steeds meer achter dat Fenna geen kritiek duldt. Ik ken haar nu zeven maanden. Ze kwam nieuw bij ons in de klas en ging meteen de eerste dag naast mij zitten. Ze vroeg het niet. Ze deelde het mee. *Ja, naast jou wil ik zitten. Perfecte sneakers heb je trouwens.* En ik voelde me zo vereerd dat ik Roos compleet vergat. Als Roos niet zo heftig had gedaan, dan was er misschien niks aan de hand geweest. Hoewel... Fenna maakte ook vrij snel duidelijk dat ik moest kiezen: of bij haar horen, of bij Roos. Ik koos voor het eerste. Fenna is net als Red Bull. Je weet dat het slecht is, maar toch is het lekker.

Ik schrik van de bel. Dat zal Oscar zijn. Mijn onderbuik kriebelt. Ik duw een pluk haar achter mijn oor en tover een glimlach op mijn gezicht.

Lieve Micky, het is geweldig om samen
met jou verhalen te maken. ♥

www.margjewoodrow.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2018 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Clayton Bastiani / Trevillion Images

Omslagontwerp: Sander Verheijen

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4520 9 (e-book 978 90 261 4521 6)

NUR 284